

Veerle Van der Smissen

'Geloof dat je nog heel wat te bieden hebt'

Veerle Van der Smissen straalt me toe vanop mijn computerscherm. Door de videoverbinding heen voel ik haar passie voor onderwijs. Mensen zijn zoveel meer dan het etiket op hun dossier. 'Op medisch pensioen' staat er bij deze juf in het buitengewoon onderwijs die toch weer aan het werk is. Ze is dankbaar en vindt dat ze geluk heeft gehad, ondanks haar ziekte. Ze wil anderen aanmoedigen om ook hun kans te wagen en hun arbeidsvreugde terug te vinden.

In de BuBao school KOCA in het Antwerpse Zuid zet Veerle zich met hart en ziel in voor haar leerlingen met leerproblemen en ASS. In 2013 krijgt ze, bovenop een onderliggende aandoening met aanslepende vermoeidheid, de diagnose borstkanker. Veerle begint aan een zwaar herstelproces. "Ik heb geluk gehad dat ik zo warm en goed omringd werd, ook door collega's. Ze bleven contact houden met mij, wat maakte dat ik kon blijven meeleven met wat er gebeurde op school." Haar collega's kennen haar en weten wat ze kan bieden. Des te groter het contrast met de pensioencommissie van Medex waar Veerle voor moet verschijnen. Daar kijkt men enkel naar haar medisch verhaal, niet verder. "Ik heb heel duidelijk gezegd dat ik nog wilde werken, alleen lukte het toen vlak na een zware kankerbehandeling niet zomaar". Tot haar ontzetting wordt ze heel snel, binnen het jaar na haar diagnose, definitief (niet eerst voorlopig) op medisch pensioen gesteld. Dat oordeel komt als een mokerslag binnen. "Je eigenwaarde, je beroep wordt je afgepakt, de kans om je nog nuttig te maken. Net op het moment dat je het meest kwetsbaar bent als

mens. Ik weet ook dat het mogelijk is om beroep aan te tekenen tegen die beslissing. Maar het was voor mij menselijk niet haalbaar om daar zo snel de kracht voor te vinden."

Veerle gaat aan de slag als vrijwilliger op de school van haar eigen kinderen. Ze zoekt naar informatie over re-integratie, hoe ze beperkt terug aan het werk kan gaan. Er is heel weinig praktische hulp te vinden en al zeker niet ge-centraliseerd. Later belt een collega haar op. Via het systeem van de VOP-uren is er een kans om enkele uren op te nemen op school, in een andere afdeling: kinderen met gehoorproblemen. Veerle waagt de sprong. "Er hing ook helemaal niets van af, ik voelde geen enkele druk. Ik was goed omringd en kon rustig kijken waar ik uitkwam." Het experiment slaagt wonderwel. Veerle is nu drie jaar terug aan de slag en heeft haar uren kunnen opbouwen tot drie halve dagen per week. Met ook nieuwe opdrachten, tot zelfs turnles geven. Ze wordt naar waarde geschat met haar ervaring. "Ik kan samenwerken met warme collega's die beroep op mij doen en mij inspireren. Ik ben opnieuw leraar en ik kan een verschil maken. Onderwijs bruist, ik geniet van het teamwerk en het zoeken naar oplossingen. Als je iets moet missen wat je heel graag doet, en het wordt voor jou beslist, is dat heel moeilijk. Je hebt recht op die arbeidsvreugde."

Voor het COV is een succesvolle en respectvolle re-integratie na ziekte essentieel. Lees ook het verhaal van Linde Dehantschutter in Basis-10, 2020 op www.cov.be. Vragen? Bel 02 244 37 30.

TEKST
Helena Desiron

FOTO
Daniël Rys

Geloof dat er nog heel wat mogelijk is, durf de stap te wagen, omring je goed en zie waar je uitkomt.

Als je iets moet missen wat je graag doet, is dat heel moeilijk. Je hebt recht op die arbeidsvreugde.

